

Warszawa, dnia 22 września 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1112/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: sekretarz sądowy Natalia Wierzbicka

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 22 września 2023 r.

sprawy M. M., syna A. i L., ur. (...) w B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 272 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 23 maja 2022 r. sygn. akt III K 508/21

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia M. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu;
- koszty procesu w sprawie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;
- zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie na rzecz adv. P. S. kwotę 1033,20 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek od towarów i usług.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1112/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi -Południe w Warszawie z dnia 23 maja 2022r. sygn. III K 508/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.1.1.	2.1.	M. M.	M. M. w dniu 30.09 2020 r. zwrócił się o wydanie wtórnika prawa jazdy z powodu jego utraty podczas gdy w dniu 27.09. 2020 r. prawo jazdy zostało mu zatrzymane przez Policję z powodu kierowania pojazdem po spożyciu alkoholu i spowodowania kolizji drogowej.	Wniosek	12
2.1.1.2.	2.	M. M.	M. M. został pouczony o treści art. 233 § 1 k.k. i w złożonym oświadczeniu z dnia 30.09.2020 r. wnosząc o wydanie wtórnika podał nieprawdę o tym, że prawo jazdy, które uprzednio posiadał nie zostało	Wniosek	12

			zatrzymane przez Policję. Oskarżony we wniosku wypełnił i określił rubryki dotyczące wydania wtórnika prawa jazdy.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2.1.	j.w.	Podstępne wprowadzenie w błąd.	Wniosek o wydanie wtórnika prawa jazdy, zeznania świadków K. R. (1) (k 85) K. C. (k- 20, 62)	12, 85,20,62	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.- 2.1.1.2.	Wniosek	Z treści wniosku z dnia 30.09.2020r.wynika, że M. M. będąc pouczone o treści art. 233 § 1 k.k. złożył fałszywe oświadczenie o tym, że jego prawo jazdy nie zostało zatrzymane przez Policję. Treści oświadczenia przeczą dokumenty w postaci:

		<p>-postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie sygn. V Ko 263/20 z dnia 26. 11. 2020 r. z którego wynika, że prawo jazdy M. M. zostało zatrzymane w dniu 27.09.2020 r. przez Policję z powodu prowadzenia pojazdu po spożyciu alkoholu i spowodowania kolizji drogowej (k- 7);</p> <p>– wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie sygn. V W 3984/20 z dnia 9. 02.2021 r. ze stwierdzeniem winy M. M. za spowodowanie kolizji drogowej w wyniku prowadzenia pojazdu w dniu 27. 09. 2020 r. w stanie po spożyciu alkoholu. Na podstawie tego wyroku został orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na 6 miesięcy z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 27. 09. 2020 r. do dnia 9. 02. 2021 r. (k- 114)</p>
2.1.2.1.	Wniosek o wydanie wtórnika prawa jazdy i zeznania świadków K. R. (1) i K. C.	Treść wniosku z dnia 30.09.2020 r. potwierdza zeznania świadka K. R. (1) o tym, że zachowanie M. M. polegało na zatajeniu przed urzędniczką faktu zatrzymania prawa jazdy przez Policję w dniu 27.09.2020 r. Świadek K. R. (1) zeznała, że komunikacja z M. M. przebiegała prawidłowo pomimo jego niepełnosprawności (jest osobą głuchoniemą, zaświadczenie o stopniu niepełnosprawności k- 73). M. M. zakreślił we wniosku część dotyczącą wydania wtórnika prawa jazdy, wypełnił i podpisał oświadczenie o tym, że prawo jazdy nie zostało mu zatrzymane przez Policję. Do wniosku dołączył zdjęcie oraz orzeczenie lekarskie nr 477/ IX z dnia 26.07.2020 r. o braku przeciwwskazań do prowadzenia pojazdów oraz uiszczył opłatę. Z treści

podpisanego oświadczenia wynika, że M. M. został pouczone o treści art. 233 § 1 k.k. Zeznania świadka K. R. (1) znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka K. C. bowiem także porozumiewała się z M. M. za pomocą pisma. M. M. w toku postępowania administracyjnego toczącego się w celu wyjaśnienia okoliczności wydania prawa jazdy złożył oświadczenie na piśmie, które świadczy o tym, że rozumie tekst i sprawnie posługuje się pismem. (k-2) Prawo jazdy zostało przygotowane do wydania jednak M. M. go nie odebrał. W dniu 22.12.2020 r. do Urzędu Miasta (...) W. Biuro Administracji i Spraw Obywatelskich Delegatura Dzielnicy (...) wpłynęło postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 26.11.2020 r. w sprawie sygn. V Ko 263/20 o zatrzymaniu prawa jazdy M. M. w dniu 27. 09. 2020 r. z powodu prowadzenia pojazdu po spożyciu alkoholu zaś w dniu 9.02. 2021r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie sygn. V W 3984/20 wydał wyrok skazujący M. M. za spowodowanie wykroczeń drogowych i orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy. Na poczet zakazu został zaliczony okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27.09. 2020r. do dnia 9.02.2021r. Z treści zarzutu oraz z uzasadnienia wyroku skazującego wydanego przez sąd I instancji wynika, że za podstępne wprowadzenie w błąd, stanowiące znamię przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. zostało uznane, to że składając wniosek o wydanie wtórnika dokumentu prawa jazdy M. M. wskazał, że dokument nie został jemu zatrzymany i nie został orzeczony wobec niego prawomocnym wyrokiem

sądu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, mając świadomość, że oryginał dokumentu został mu zatrzymany w dniu 27. 09.2020 r. Oskarżony złożył wniosek o wydanie wtórnika trzeciego dnia po zatrzymaniu prawa jazdy przez Policję, czyli jeszcze przed wydaniem postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy przez sąd oraz przed wydaniem wyroku skazującego za popełnienie wykroczeń drogowych . M. M. miał świadomość, iż prawo jazdy zostało mu zatrzymane przez policjantów interweniujących na miejscu popełnienia wykroczeń drogowych gdyż policjanci odebrali je od niego za pokwitowaniem. Wypełniając w dniu 30.09.2020 r. wniosek o wydanie wtórnika złożył fałszywe oświadczenie będąc pouczonym o treści art. 233 § 1 k.k. o tym, że prawo jazdy nie zostało mu zatrzymane przez Policję. Nie wykonał żadnych innych czynności poza podaniem nieprawdy we wniosku o wydanie wtórnika prawa jazdy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2011 r. II KK 267/10 : „Dla wypełnienia znamion strony przedmiotowej występku z art. 272 k.k. nie wystarcza złożenie nieprawdziwego oświadczenia, gdyż nie stanowi ono podstępnego zabiegu. Ponieważ "podstępne wprowadzenie w błąd" jest szczególną formą "wprowadzenia w błąd", wymaga podjęcia innych jeszcze podstępnych zabiegów w celu wyłudzenia od osoby uprawnionej określonej treści dokumentu, na przykład „przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie prawdy”. Kierując się treścią powyższego orzeczenia należy dojść do wniosku, że oskarżony nie popełnił przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. gdyż nie

		podjął działań polegających na podstępny wprowadzeniu w błąd urzędnika w celu uzyskania wtórnika zatrzymanego przez policjantów prawa jazdy.
--	--	--

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1. 3.2.	-dokonanie newszechstronnej, dowolnej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego , wyrażające się w błędnym przyjęciu jakoby fakt przyznania przez oskarżonego w rozmowie z pracownikiem urzędu okoliczności uprzedniego zatrzymania jego prawa jazdy dla celów innego postępowania nie zasługiwał na uwzględnienie, stanowiąc jedynie przyjętą linię obrony, podczas gdy z depozycji M. M. wynika jednoznacznie, że jego zamiarem było wyłącznie przedłużenie ważności uprawnień taki był faktyczny cel wizyty oskarżonego we właściwym Wydziale Komunikacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	(...) Dzielnicy (...) tj. działania w ramach przysługujących uprawnień, a nie jak przyjął sąd – wydanie wtórnika dokumentu czemu miała towarzyszyć próba wprowadzenia w błąd;	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jest niezasadny. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że M. M. w dniu 30.09.2020 r. przyszedł do Urzędu (...) (...) i wypełnił wniosek o wydanie wtórnika prawa jazdy. Składając wniosek miał świadomości, że nie utracił dokumentu w postaci prawa jazdy na skutek zagubienia lub kradzieży. Wiedział o tym, że jego prawo jazdy zostało zatrzymane przez Policję w dniu 27.09.2020r. w związku z popełnieniem wykroczeń drogowych polegających na prowadzeniu samochodu po drodze publicznej w stanie po spożyciu alkoholu i spowodowania kolizji drogowej. Ustalenia sądu I instancji zostały oparte na zeznaniach świadków K. C. i K. R. (1), które są wiarygodne bowiem znajdują potwierdzenie w treści wniosku wypełnionego przez M. M.. Zakreślił on punkty dotyczące utraty prawa jazdy i wydania wtórnika oraz złożył, będąc pouczone o treści art. 233 § 1 k.k. fałszywe oświadczenie, że prawo jazdy nie zostało zatrzymane przez Policję. Uczynił tak ze świadomością, że oświadcza nieprawdę bowiem w dniu kolizji- 27.09.2020 r. dokument prawa jazdy został mu fizycznie odebrany przez policjantów i otrzymał stosowne pokwitowanie. Komunikacja z M. M. pomimo, jego niepełnosprawności,		

nie była zakłócona bowiem z urzędniczką - świadkiem K. R. (1) komunikował się za pomocą pisma. O tym, że M. M. sprawnie posługuje się pismem i rozumie zapisane treści świadczy także złożone przez niego oświadczenie (k- 2), w którym przedstawił swoje argumenty wyjaśniając, że nie czytał treści wniosku a jedynie wypełnił go na polecenie urzędniczki. Prawidłowe ustalenia faktyczne sądu I instancji nie dają podstaw do uznania winy oskarżonego w ramach zarzucanego mu czynu bowiem przestępstwo z art. 272 k.k. polega na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby wydającej takie poświadczenie. Dla wypełnienia znamion strony przedmiotowej tego występku nie wystarcza złożenie nieprawdziwego oświadczenia, gdyż nie stanowi ono podstępnego zabiegu. Ponieważ "podstępne wprowadzenie w błąd" jest szczególną formą "wprowadzenia w błąd", wymaga podjęcia innych jeszcze podstępnych zabiegów w celu wyłudzenia od osoby uprawnionej określonej treści dokumentu, na przykład "przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie prawdy" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2003 r., WA 26/03, OSNKW z. 9 - 10, poz. 83). Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego M. M. zakreślił punkt we wniosku dotyczący utraty prawa jazdy mając świadomość, iż prawo jazdy zostało zatrzymane przez Policję w związku z popełnieniem wykroczeń drogowych. Taki sposób działania nie może zostać oceniony jako wypełniający znamiona przestępstwa z art. 272 k.k. gdyż nie jest to działanie podstępne, w celu wyłudzenia od osoby uprawnionej

określonej treści dokumentów, a może być tylko ocenione w kategorii złożenia fałszywego oświadczenia.		
zarzut		
<p>-dokonanie nielogicznej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu z zeznań świadka K. C. wyrażającej się w uznaniu tych deponycji jako wiarygodnych zarówno w zakresie celu wizyty oskarżonego w urzędzie jak i całokształtu okoliczności związanych z jej przebiegiem, podczas gdy prawidłowa ocena powyższego dowodu powinna skutkować przyjęciem, że z uwagi na stwierdzoną wadę słuchu oskarżonego oraz braku tłumacza języka migowego w urzędzie w dacie czynu , a ponadto nieznajomości przez oskarżonego treści przepisów związanych z procedurą administracyjną w tym szeroko pojęta granica interpretacyjna wyrażen utrata pomiędzy oskarżonym a urzędniczką mogło dojść do swoistego wielce prawdopodobnego błędu w komunikacji co do faktycznego celu M. M. w urzędzie;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Fakt niepełnosprawności M. M. nie przeszkadzał w prawidłowej komunikacji gdyż porozumiewał się z urzędniczką – świadkiem K. R. (1) za pomocą pisma, którym biegle się posługuje. Nie poinformował świadka o zatrzymaniu prawa jazdy przez policjantów w związku</p>		

z popełnieniem przez niego wykroczeń drogowych. Wniosek taki wynika z treści oświadczenia, które wypełnił i podpisał w dniu 30.09.2020 r. M. M. zakreślił punkt 4 (k- 12 v) , z którego wynika, że nie ma zatrzymanego prawa jazdy podczas gdy od dnia 27.09. 2020r. prawo jazdy zostało mu zatrzymane przez Policję i otrzymał pokwitowanie. (k- 118 v) O fakcie zatrzymania prawa jazdy musiał wiedzieć, gdyż do odebrania dokumentu doszło tuż po popełnieniu wykroczeń drogowych. (k- 117-118) Dokument odebrali policjanci interweniujący na miejscu zdarzenia. O tym, że M. M. znał różnicę znaczeniową pomiędzy „zatrzymaniem prawa jazdy” a jego „utrata” świadczy to , że oba zwroty zostały wskazane w złożonym przez niego oświadczeniu w znaczeniu wykluczającym się. Pierwszy M. M. zaznaczył jako „ nie mam zatrzymanego prawa jazdy ” a drugi zaznaczył jako „utraciłem prawo jazdy”. M. M. rozumiał więc, że utrata prawa jazdy w treści złożonego przez niego oświadczenia nie może oznaczać zatrzymania prawa jazdy przez Policję, gdyż zaznaczył punkt „ nie mam zatrzymanego prawa jazdy”. Dodatkowo o rozumieniu przez M. M., co oznacza zatrzymanie prawa jazdy świadczy treść jego pisma do sądu w sprawie sygn. V W 3984/20 o wydanie zatrzymanego przez policję prawa jazdy. (k- 119) Tak więc, M. M. świadomie podał nieprawdę we wniosku o wydanie prawa jazdy. Zakreślił punkty dotyczące utraty dokumentu podczas gdy jego prawo jazdy zostało zatrzymane przez Policję. Sąd I instancji zasadnie odmówił wiary wyjaśnieniom M. M. o tym, że nie czytał treści wniosku oraz o tym, że jego zamiarem było jedynie przedłużenie uprawnień do

kierowania pojazdami. M. M. w dniu 30.09.2020 r. musiał zapoznać się z treścią wniosku o wydanie prawa jazdy gdyż zna język polski w piśmie i biegle posługuje się pismem. Samodzielnie wypełniał wniosek. Złożył orzeczenie lekarskie, dołączył zdjęcie oraz uiścił opłatę czyli orientował się w procedurze związanej z wydawanemu praw jazdy. W dniu 30.09. 2020 r. nie wiedział na jaki okres zostanie orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych bowiem wyrok w sprawie o wykroczenie sygn. V W 3984/20 zapadł w dniu 9.02.2021r. A więc wiedział o tym, że nie może otrzymać uprawień do prowadzenia pojazdów w sytuacji zatrzymania prawa jazdy. Złożony przez oskarżonego wniosek o wydanie wtórnika prawa jazdy podlegał sprawdzeniu w urzędzie lecz nie doszło do jego prawidłowej weryfikacji. Z materiału dowodowego wynika, że postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie sygn. V Ko 263/20 z dnia 26. 11. 2020 r. zostało najpierw przesłane do Starostwa Powiatowego w B. a następnie do Urzędu Miasta (...) W. Delegatura Biura Administracji i Spraw Obywatelskich Dzielnicy (...). M. M. nie miał wpływu na proces weryfikacji złożonego wniosku. Urząd przygotował prawo jazdy do odbioru lecz M. M. go nie odebrał.

Zarzut

-dokonanie nielogicznej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu z zeznań świadka K. R. (1) , wyrażającej się w uznaniu tych zeznań jako wiarygodnych

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

w zakresie o jakim mowa w poprzednim punkcie w tym także co do faktu rzekomego zgubienia przez oskarżonego dokumentu prawa jazdy oraz niepoinformowania o przyczynach zatrzymania uprawnień, podczas gdy prawidłowa ocena powyższego dowodu w korelacji do treści pozostałych, zwłaszcza zebranej dokumentacji, powinna skutkować przyjęciem, iż M. M. poinformował świadka o cofnięciu jego uprawnień oraz okolicznościach z tym związanych, zaś jego wyłącznym zamiarem było złożenie wniosku o przedłużenie ważności cofniętych uprzednio uprawnień aby przyspieszyć procedurę zwrotu;

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut nie jest zasadny.

Zeznania świadka K. R. (1) zostały przez sąd I instancji ocenione prawidłowo. Świadek zeznała, że M. M. nie poinformował jej o zatrzymaniu prawa jazdy przez Policję a jedynie o tym, że je utracił. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w dokumencie w postaci wypełnionego przez M. M. wniosku o wydanie wtórnika prawa jazdy i złożonego przez niego oświadczenia. Zasadnie, jako linię obrony zostały uznane wyjaśnienia M. M. o tym, że nie zamierzał otrzymać wtórnika a jedynie chciał uzyskać przedłużenie jego uprawnień gdyż nie można przedłużyć tego co zostało zatrzymane .M. M. w chwili złożenia wniosku nie wiedział na jak długo zostanie orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych gdyż

<p>takie rozstrzygnięcie zawierał dopiero prawomocny wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie V W 3984/20 zapadł w dniu 9.02.2021r. Nie mógł więc wiedzieć na jaki okres zostanie orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ponadto z zeznań świadka wynika, że po złożeniu wniosku dowiadywał się w urzędzie kiedy zostanie mu wydany ten dokument.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>-dokonanie newszechstronnej , dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów wyrażającej się w błędnym przyjęciu, jakoby zakres znaczeniowy sformowania „utrata” prawa jazdy co oskarżony zgłosił (vide k- 1 pismo (...) W.) wykluczał wnioskowanie oraz ocenę tego wyrażenia jako zatrzymanie uprawnień w związku z ich cofnięciem, co w sposób oczywisty przeczy definicji legalnej omawianego pojęcia;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie zasadny. M. M. znał znacznie słów „utrata prawa jazdy” i „zatrzymanie prawa jazdy” bowiem wypełnił i podpisał oświadczenie o tym, że nie zostało mu zatrzymane prawo jazdy i jednocześnie zakreślił punkt o utracie prawa jazdy. Podczas gdy te pojęcia wzajemnie się wykluczały, co wynika z treści złożonego przez niego oświadczenia. Ponadto od dłuższego czasu</p>		

<p>posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami a więc znał procedurę wydawania prawa jazdy.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>-dokonaniu dowolnej oraz niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego i w konsekwencji uznanie tych wyjaśnień jako niewiarygodnych tylko dlatego, że przeczą one dowodom z zeznań świadków (prawdopodobnie stronniczych , zważywszy, iż pochodzących od pracowników urzędu, który złożył zawiadomienie) podczas gdy ich treść w sposób logiczny, pełny oraz obiektywny oddaje przebieg całego zdarzenia będąc w opozycji do nieprawdopodobnych hipotez i założeń przyjętych przez sąd jako rzekomo prawdziwe i udowodnione;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Wyjaśnienia M. M. zasadnie sąd I instancji uznał za niewiarygodne. Jego wyjaśnieniom przeczą zeznania świadków oraz załączone do akt dokumenty. Zeznań świadków K. C. i K. R. (1) nie można uznać za stronnicze bowiem znajdowały potwierdzenie w treści wniosku wypełnionego przez M. M.. Komunikacja z M. M. pomimo, jego niepełnosprawności, przebiegała prawidłowo gdyż posługiwał się pismem.</p>		
<p>Zarzut</p>		

<p>-niesłusznym obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania przy jednoczesnym pominięciu faktu jego trudnej sytuacji materialnej oraz jego ułomności, przemawiającej w stanie faktycznym za odstąpieniem od zasądzenia tych kosztów, także na zasadach słuszności;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest częściowo zasadny jednak nie z powodów podanych przez obrońcę lecz na skutek wydania przez sąd odwoławczy wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. W tej sytuacji zastosowanie znajduje art. 632 ust. 2 k.p.k.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>-pozbawiony należytych postaw dowodowych ustalanie, jakoby oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do przyjęcia jakoby oskarżony realizował znamiona występkę wskazanego w akcie oskarżenia;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest zasadny. Na podstawie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego należy uznać , że M. M. nie</p>		

popelnil przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. gdyż nie stosował podstępnych zabiegów w celu wprowadzenia w błąd urzędnika uprawnionego do wydania wtórnika prawa jazdy. W dniu 30.09.2020 r. złożył fałszywe oświadczenie o tym, że nie zostało mu zatrzymane prawo jazdy podczas gdy w dniu 27. 09. 2020 r. w jego obecności policjanci zatrzymali mu prawo jazdy wydając odpowiednie zaświadczenie. Przestępstwo z art. 272 k.k. polega na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby wydającej takie poświadczenie. Dla wypełnienia znamion strony przedmiotowej tego występku nie wystarcza złożenie nieprawdziwego oświadczenia, gdyż nie stanowi ono podstępnego zabiegu. Ponieważ "podstępne wprowadzenie w błąd" jest szczególną formą "wprowadzenia w błąd", wymaga podjęcia innych jeszcze podstępnych zabiegów w celu wyłudzenia od osoby uprawnionej określonej treści dokumentu, na przykład "przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie prawdy" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2003 r., WA 26/03, OSNKW z. 9 - 10, poz. 83).

Z tego powodu M. M. nie popełnił zarzucanego czynu.

Zarzut

-pozbawione należytych postaw dowodowych ustalanie jakoby oskarżony nie poinformował urzędników o fakcie zatrzymanie jego prawa jazdy w toku innego postępowania karnego, podczas gdy powyższa okoliczność wynika

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>jednoznacznie z wyjaśnień M. M., zaś inne dowody poza zeznaniami świadków bynajmniej jej nie przeczą w sposób weryfikowalny;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Został omówiony w części uzasadnienia opisanych w powyższych punktach.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na pozbawionym podstaw zakwalifikowaniu zachowania oskarżonego jako usiłowania, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności związanych z działaniem oskarżonego, w tym w szczególności ocena przebiegu jego wizyty w urzędzie , a ponadto regulacje administracyjno-prawne normujące szczególnie sposób procedowania organów w przypadku osób , których uprawnienia do prowadzenia pojazdów zostały odpowiednio zatrzymane (cofnięte) , powinny co do zasady w przypadku uznania winy oskarżonego (czego obrona nie przyznaje) , prowadzić do wniosku, iż zachowanie M. M. miało co najwyżej postać usiłowania nieudolnego;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Dokument prawa jazdy został przygotowany do odbioru. M. M. prawa jazdy nie odebrał. Nie zachodzi więc wypadek usiłowania niedolnego gdyż M. M. mógł odebrać dokument z Urzędu (...) (...).</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>-rażąca niewspółmierność orzeczonej kary polegającej na skazaniu oskarżonego na relatywnie surową karę grzywny o łącznym wymiarze kwotowym 2000 zł podczas gdy działanie oskarżonego nie przyniosło i nie mogło mu przynieść żadnych korzyści, w wyniku nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego takich jak : dotychczasowa niekaralność, sposób życia oskarżonego przed i po popełnieniu zarzucanego mu czynu, znaczny upływ czasu od zdarzeń stanowiących podstawę wydania wyroku skazującego, przy jednoczesnym zaakcentowaniu jedynie okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W związku z uniewinnieniem M. M. od popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. brak jest przesłanek do rozważania surowości kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny</p>	

<p>od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że działanie M. M. nastąpiło w warunkach usiłowania nieudolnego z art. 23 § 2 k.k. zaś na podstawie art. 14 § 2 k.k. o odstąpieniu od wymierzenia kary, względnie o wymierzenie grzywny przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;</p> <p>na podstawie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. a contrario o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez zwrócenie się do Urzędu Miasta (...) W. Dzielnicy (...) o nadesłanie dokumentacji jak wynika z relacji świadka K. R. uzyskanej dla celów postępowania administracyjnego w postaci notatek odzwierciedlających przebieg wizyty oskarżonego w Urzędzie, sposobu komunikacji oraz treści składanych oświadczeń przez oskarżonego na okoliczności ustalania faktycznego celu wizyty M. M. w urzędzie stopnia jego rozeznania w kontekście przedsięwziętych czynności urzędowych jak również zamiaru przedłużenia ważności zatrzymanego prawa jazdy w tym także informowania urzędnika o powyższym fakcie;</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie jest zasadny bowiem w zachowaniu M. M. brak jest znamion przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. Sąd odwoławczy</p>		

zwrócił się o nadesłanie akt z postępowania administracyjnego. Akta zawierają te same dokumenty, które w formie kserokopii zostały załączone do akt głównych. Pozostałe wnioski nie są zasadne. Materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	M. M. nie popełnił przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Sąd odwoławczy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego doszedł do przekonania, że M. M. nie popełnił przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. gdyż nie wprowadził podstępnie w błąd urzędnika uprawnionego do wydania wtórnika prawa jazdy. Powołuje się na wyrok z dnia 5 kwietnia 2011 r. II KK 267/10 w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że: „ Dla wypełnienia znamion strony przedmiotowej występkę z art. 272 k.k. nie wystarcza złożenie nieprawdziwego oświadczenia, gdyż nie stanowi ono podstępnego zabiegu. Ponieważ "podstępne wprowadzenie w błąd" jest szczególną formą "wprowadzenia w błąd", wymaga podjęcia innych jeszcze podstępnych zabiegów w celu wyłudzenia od osoby uprawnionej określonej treści dokumentu, na przykład "przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie prawdy". Takich zabiegów nie wykonał M. M., który w dniu 30.09.2020r. złożył fałszywe oświadczenie będąc pouczonym o treści art. 233 § 1 k.k. oraz zakresił punkty we wniosku dotyczące utraty prawa jazdy, podczas gdy w dniu 27.09.2020r. jego prawo jazdy zostało zatrzymane przez Policję i uzyskał stosowne zaświadczenie. Gdyby złożony przez niego wniosek został prawidłowo zweryfikowany przez urzędników nie zostałby przygotowany do odbioru dokument w postaci prawa jazdy.	

Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2015 r. V KK 225/15 regulacja prawa o złożeniu oświadczeń kierowców ubiegających się o prawo jazdy pod rygorem odpowiedzialności karnej powinna zostać zamieszczona w akcie prawnym o randze ustawy czego wymaga art. 42 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 § 1 k.k. Od czasu powyższego orzeczenia zostały wprowadzone regulacje prawne w randze ustawy nakładające na ubiegających się o wydanie prawa jazdy złożenia oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej określonej w art. 233 § 1 k.k. Obowiązek złożenia oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności z art. 233 § 1 k.k. wynika z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 5.01.2011r. o kierujących pojazdami. Tak więc, odpowiedzialność karna M. M. powinna być rozpatrywana poprzez wypełnienie znamion przestępstwa z art. 233 § 6 k.k. bowiem przepisy ustawy o kierujących pojazdami przewidują możliwość odebrania oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej. Z ustaleń dokonanych przez Sąd odwoławczy wynika, że M. M. w dniu 30. 09. 2020 r. złożył fałszywe oświadczenie o tym, że prawo jazdy nie zostało mu zatrzymane przez Policję będąc pouczony o treści art. 233 § 1 k.k. Nie miał jednak uprawnień ustawowych do zmiany opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej. Wyrok został zaskarżony jedynie na korzyść oskarżonego przez obrońcę. Zagrożenie sankcją przestępstwa z art. 233 § 6 k.k. w dacie czynu wynosiło od 6 miesięcy do lat 8 pozbawienia wolności zaś przestępstwa z art. 272 k.k. od jednego miesiąca do 3 lat. Zmiana zaskarżonego wyroku wiązałaby się z orzekaniem na niekorzyść oskarżonego pomimo kierunku apelacji na jego korzyść. Takiemu rozstrzygnięciu sprzeciwia się treść art. 434 § 1 k.p.k. i art. 455 k.p.k. bowiem sąd odwoławczy może orzekać na niekorzyść lub poprawiać błędną kwalifikację prawną tylko wtedy gdy także apelacja została wniesiona na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie.

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wina w ramach zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Brak znamion przestępstwa z art. 272 k.k. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd urzędnika uprawnionego do wydania wtórnika prawa jazdy.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2, 3	<p>Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 632 ust. 2 k.p.k.</p> <p>Sąd odwoławczy na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu. Wysokość wynagrodzenia została ustalona na podstawie § 11 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zmianami). Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w wyroku z dnia 20 grudnia 2022r. w sprawie SK 78/21, w którym Trybunał stwierdził, że nie jest zgodne Konstytucją RP różnicowanie wynagrodzenia za wykonanie takiej samej pracy w zależności czy wykonał ją obrońca z urzędu czy też z wyboru.</p>

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana